

MĂDĂLINA UNGUREANU (editor), **Dosoftei, Parimiile preste an, Iași, 1683**. Ediție critică, studiu introductiv, notă asupra ediției, note și glosar de Mădălina Ungureanu, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2012, 600 p. (facsimile, p. 397–600).

Ediția se deschide cu o binevenită prezentare a istoricului acestei cărți de slujbă, care cuprinde fragmente veterotestamentare citite în biserică, la vecernie, în sărbătorile fixe și mobile. Ni se prezintă pe scurt tradiția bizantină a *prophetologion*-ului, respectiv tradiția slavonă a *parimejnik*-ului (denumirile în greacă și slavonă ale *parimiarului*). La întrebarea dacă a existat o tradiție românească a *Parimiarului*, răspunsul este negativ, întrucât editoarea limitează discuția numai asupra versiunii ieșene din 1683. Cum pentru ediția lui Dosoftei nu s-au identificat până în prezent copii manuscrise, Mădălina Ungureanu conchide tranșant: „nu se poate vorbi despre o tradiție românească a parimiarului, ci despre un număr (mic) de traduceri independente” (p. 16). Realitatea este însă alta. O traducere românească, anterioară celei tipărite de Dosoftei, se păstrează într-o versiune manuscrisă transcrisă în Șcheii Brașovului de trei copişti, dintre care ultimul, popa Vasile, notează anul scrierii 7021 (= 1612 sau 1613); textul respectiv a fost editat de Vasile Oltean în 2005. Din păcate, editorul brașovean emite aprecieri fanteziste în privința datei la care au fost scrise primele două părți ale acestui *Parimiar*, aprecieri expuse și în urmă cu peste patruzeci de ani, când au fost combătute de noi (LR, XXV, 1976, nr. 1, p. 37–42) și, îndeosebi, de Ion-Radu Mircea (*România literară*, VIII, 1975, nr. 7, p. 19 și nr. 9, p. 8). Această traducere nu a rămas necunoscută românilor din trecut, căci, după cum a arătat Ion-Radu Mircea (LR, XXXI, 1982, nr. 6, p. 474–491), spre sfârșitul secolului al XVII-lea, o aflăm copiată de popa Văsăi din Șcheii Brașovului (BAR, ms. rom. 5025), pentru ca la începutul secolului următor să o înregistrăm transcrisă din nou într-o localitate necunoscută din Transilvania (BAR, ms. rom. 5049). Prin urmare, pentru regiunea de dincolo de munți se poate vorbi de existența unei tradiții privind citirea la slujbă a *Parimiarului*. De altfel, în ceea ce privește ediția ieșeană, trebuie să admitem că exemplarele tipărite au contribuit, la rândul lor,

la înrădăcinarea obiceiului de a se citi, cel puțin în bisericile din Moldova, paremiile la vecernia sărbătorilor fixe și mobile.

Revenind la manuscrisele românești care conțin materia *Parimiarului*, ținem să rectificăm câteva informații greșite furnizate de editoare (p. 14): versiunea copiată de Teofil, starețul Mănăstirii Cheia din Rucăr se găsește în ms. rom. 3052 (BAR), și nu în ms. rom. 1650 (BAR); ms. rom. 1317 (BAR) din 1727 nu este copiat în Râmnic, ci în Câmpulung, de logofătul Constantin de la biserica Sfântul Ilie din localitatea argeșeană; ms. rom. 5049 (BAR) nu are proveniență moldovenească, căci fonetismele menționate de Mădălina Ungureanu (p. 15), caracteristice graiurilor nordice, se întâlnesc și în Transilvania, de unde provin toți adnotatorii manuscrisului (vezi Gabriel Ștrempel, *Catalogul manuscriselor românești*, IV, 1992, p. 139–140; cf. și localitatea Bahnea, menționată într-o însemnare existentă pe f. 117, care aparține județului Mureș).

Meritorie este descrierea cuprinsului cărții. Pe lângă parimiile dedicate sărbătorilor mobile (primele trei părți: I 5^r–III 139^v) și fixe (ultima parte: IV 1^r–56^v), ediția ieșeană conține și câteva texte introduse de Dosoftei: *Canonul Paștilor*, *Canonul Înălțării*, *Canonul Peatdeseatniței*, *Canonul la Buna Vestire*, *Canonul de rugă cătră svinția sa Precista*, *Prorocirea sibilei Eritreia*, fragmentele din *Lexiconul lui Suida*, *Poemul cronologic al domnilor Moldovei* etc.). În rândul textelor adăugate de mitropolitul moldovean poate fi trecut, după părerea noastră, și acel „cuvânt pentru ivirea botegiunii Țării Rusești de svântul apostol Andrei” (p. 317–318), care, prin pomenirea „credinciosului Vladimer”, adică a lui Vladimir cel Mare, creatorul Rusiei kievene, în vremea căruia rușii s-au creștinat, are negreșit o sursă rusească.

În ceea ce privește statutul fragmentelor biblice din *Parimiar*, editoarea reiterează ideile prezentate într-un articol din *Philologica Jassyensis*, 2011, nr. 2, p. 269–283: fragmentele respective nu sunt preluate, cum susținea N.-A. Ursu, din versiunea

LR, LXVI, nr. 4, p. 563–570, București, 2017

religioase românești variantele cu *d* ale acestor cuvinte, influențate de corespondentele lor din textele slavone, sunt bine cunoscute. În rândul emendărilor greșite se înscrie și varianta *vonici* a cuvântului *voinci* („îngerii în chip de voinici”, p. 240; cf. nota 332: „În text, scris *вонил*, greșeală de tipar”). Să reținem și faptul că, în pasajul „Prochimen psalom 91, glas 4” (p. 151), cifra 91 nu este tipărită greșit, cum se afirmă la p. 63 și în nota 148, de vreme ce în textul ediției ieșene înregistrăm notarea ei corectă: *-cã* (III 8^r/7).

Încheiem observațiile referitoare la reproducerea textului, atrăgând atenția asupra neînregistrării în aparatul critic a tuturor greșelilor intervenite la tipar: *dzicăturilor* (p. 272) tipărit *шкккмј ршлрѣ* (III 118^v/26) *măiestri* (p. 218) tipărit *мкеспрси*, *voștri* (p. 219) tipărit *всшлрси* (III 71^r/25) etc.

Parcursul *Glosarului* relevă, potrivit sondajelor efectuate, multe cuvinte neînregistrate: *amistui* „a ascunde, a face să dispară” („și să amistuim în pământ”, p. 107), *corogită* „strâmbă, încovoiată” („cărora li-s cărările sucite și corogite hăugașele lor”, p. 111), *crezută* „credincioasă” („Cum să feace curvă cetatea cea crezută Sionul”, p. 107), *curățaciune* „curățenie” („Dezlegătoare curățaciune de păcate”, p. 265), *gătin* „lanț” („că cunună de bunătaț va dobîndi... și gătini de aur”, p. 106), *ghigant* „urias” („Omul ce rătăcește din calea învățurii în ceata de ghiganț va găzdălui”, p. 165), *hăugaș* (*hăvgaș*) „făgaș” („smintitoare sînt hăugașurile ei”, p. 120; „și nu te bag în hăvgașuri direapte”, p. 119), *hărtăgaș* „certăreț, arțăgos” („au poruncit a limbă hărtăgașe”, p. 136), *hoară* „horă, cerc” („Venit să facem hoară cu uciniții”, p. 276), *horiu* „cor” („pre Hristos horiurile îngerilor... cîntă cîntare de biruire”, p. 225), *horoi* „a sforăi” („Iară Iona să pogorîsă în pîntecele corabii și dormiia și horoia”, p. 98), *hremeti* „a fremăta” („A ce hremetiră limbile și năroadele”, p. 105), *ieșitură* „răspântie” („Înțelepciunea la ieșituri să laudă”, p. 107), *îngârjobire* „încovoiere” („O, ceia ce să veselesc de răutăț și să bucură de îngîrjobirea rea”, p. 111), *jac* „pradă” („să-mplem casele noastre de jacuri”, p. 107), *jemnă* „pânișoară de făină albă” („De-m veț aduce jemnă, deșertu-i”, p. 105), *mrej* „cursă” („să întind mreji păsărilor”, p. 107), *necredaș* „necredincios” („cum necredașii și păgîinii... gîndiră că sînt beaț de vin”, p. 271), *nelămurit* „necurățat prin foc (despre metale)”

(„Argintul vostru – nelămurit”, p. 107), *odolan* „os, ciolan” („și vor ieși de vor vedea odolanile oamenilor”, p. 171), *ovilit* „plecat, umil, smerit” („cu ovilit suflet, bine-l dăruiaște”, p. 276), *pleame* „neam, seminție” („din Rosiia poț a merge pre Volga... și la pleamea lui Han”, p. 317), *pusoare* „atitudine, comportament” („și nu lepăda pusorile maică-ta”, p. 125), *râhneală* „patimă, poftă” („Că rîhneala răutății ne grăiaște ceale bune”, p. 301), *râhni* „a dori să-ți însușești un lucru străin, a râvni” („Nu rîhni vicleanilor”, p. 124), *sabaș* „ziua de sâmbătă în religia mozaică” („lunile ceale noă ale voastre și sabașile și dzi mare n-oi suferi!” p. 105), *sâi* „a se teme; a se jena” („să minuna și să sîia nu numai îngerii”, p. 226), *sâmbră* „asociație”, aici cu sensul „parte” („Și a ta sîmbră o pune cu noi”, p. 107), *sâmbrui* „a se asocia” („acea carii la ucidere să sîmbruiesc”, p. 107), *șigubeț* „ucigaș” („iară acmu-s șigubeț?”, p. 107), *strujit* „cioplit”, aici cu sensul „idol” („să vor rușina cu strujitii lor”, p. 108), *trepetină* „arbore rășinos” („Că va fi ca trepetina cînd îș leagănă frunzda”, p. 108), *vareag* (*vareaj*) „nume dat populațiilor germanice din Peninsula Scandinavă care au pătruns în estul Europei” („de-acolo merge la sloveani și la vareaj și de la vareaghi la Rîm”, p. 317) etc.

La capătul acestor constatări o întrebare pe deplin justificată: în ce a constat ajutorul specialiștilor cărora Mădălina Ungureanu le mulțumește pentru realizarea ediției sale (p. 61), care, după cum s-a văzut, sub raportul restituirii textului și al alcătuirii *Glosarului*, nu reprezintă o reușită?

O ultimă observație privește ortografia. A continua să aplici ortografia din 1953, cazul ediției de față, dar și a altor lucrări datorate ieșenilor, la aproape 20 de ani de la adoptarea normelor ortografice stabilite de Hotărârea Academiei Române din 1993, reprezintă, fără doar și poate, o luptă cu morile de vânt. De altfel, chiar în colecția *Fontes traditionis*, căreia îi aparține și ediția examinată, înregistrăm ediții care urmează noile reguli ortografice. Atunci la ce bun această atitudine de frondă? Oare nu se știe că o lege, fie și absurdă, răspunde unei nevoi generale și, prin urmare, cât timp este în vigoare trebuie respectată?

ALEXANDRU MAREȘ
 Institutul de Lingvistică al Academiei Române
 „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”
 București, Calea 13 Septembrie nr. 13